

Az én Bakám

...Én Baka Istvánt egyszer láttam. Láttam, de nem találkoztunk. Iskolánk hosszú folyosóján ment, talán fekete öltönyben, kollégáim kísérték. Akkor már „nagyon beteg” volt, de erre is csak hallomásból emlékszem. Én lényegében semmiféle emléket nem őrzök róla. Pedig én is beülhettem volna a könyvtárba, ahol a kollégákkal és diákjainkkal beszélgetett, hallgathattam volna, megszoríthattam volna a kezét, talán még össze is ismerkedhettünk volna. De én akkor nem voltam sehol. Polcainkon ott sorakoznak a dedikált könyvek, de egyetlen egyet sem én tartottam tolla elé. Évekig hozzájuk sem nyúltam.

Baka István műveit én ez év áprilisáig lényegileg nem ismertem. Az idén áprilisban azonban az Interneten ráakadtam Angyal című versére. Ekkor képzeltem el először Baka István angyalát, azt, amelyik nedvedző csikkek és rozsdaszeplős konzervdobozok közt suhan. Ekkoriban már sokat fotóztam. Egy nagyon egyszerű, használt digitális kamerával vittem át a valóság képeit abba az imaginárius világba, aminek rabja voltam már: a bitekbe vert szimulált valóságba, aminek elátkozott világát én mégis szinte platonistának érzem. A kiállítás anyagának eredetije is az Internetre készül, és ezeknek a képeknek ez az igazi közege. Ez a szimulált valóság, ez az informatikai platonizmus teremt meg számomra egy új világot, ami más lehet. A normál világból pedig e létezések határmezsgyéi izgatnak: Az ébrenlét és álom, éjszaka és hajnal, valóság és érzetek, a test és a lélek, és főként a világban mindenhol benne rejlő lelkiség, aminek feltárására két dolgot tudok elképzelni: a fizikát és a költészetet, elsősorban Baka Istvánét, mit sem törődve ezeknek a közvélekedésben rejlő ellentmondásosságával.

A kiállítás anyaga amatőr munka mindenféle szempontból. De talán pont ebben rejlik jelzésszerű értéke is. Rámutatnak Baka István költészetének erejére: Egy vidéki kisváros városzéli gimnáziumának fizikatanára is elmerengett Baka István költeményein. Tette ezt éppen Szekszárdon. Élete április óta nem változott semmit, reggel ugyanúgy teker át biciklijével a kisvároson, lőt-fut az iskolájában, gyerekeivel vesződik. A „farkasok óráján” a monitor képernyőjéhez tapad, és pergeti a képeket, az álmokat. De azóta rókabundások az alkonyok, a rémület ázott ingként tapad rá, látja lombjukért sírni a vízparti fákat, néha gonoszként vigyorg rá a Hold. És főként mindig érzi az angyalokat, talán Baka István angyalait ...

Elllinger Ferenc